

Солените екстази

Посоли ме там, където любовта
гореше, за да си спомня истинската болка.
Износен съм отзад и гърнам,
извивайки се като криво огледало да задоволя нуждите ти,
в това безкрайно отклонение от път се опитвам да
спечеля
с моите уста и задник.

Искам да бъда твоят хомот този път,
влачейки те в пращината светлина
далеч, за да не ме изпразниш, и да остана
скрит, като старо момиче
след тежка съботна вечер, тялото ѝ,
лишено от осанка,
само и завършено
сред тишината на стаята.

Напускам те първи в съня,
гърдите ми, моите слабини и коса,
после взимам ранния автобус до Лоръл,
далеч от примитивното и безименното.

Някакво фермерско дете се притиска в крака ми.
Гледам високите гърбове на мъжете в полето
и се унасям, за да сънувам как ме пронизваш
като легена кост, стволестите ти ръце ме
повалят в някакъв задушавач договор с плътта,

Франк Бигарт

На баща ми

Влязох в стаята.
Имаше предмети в стаята. Помислих си, че не се нуждая от нито
един. Започнаха да говорят,
но думите бяха неразбираеми, болезнена какофония -
После разбрах, че казват

името
на човека, който ги беше избрал, притежавал,
поръчвал, нареждал, тяхното мъртво основание,
тайният модел, който ги поддържа.
Напрегнах се да чуя: но
звукът остана неразбираем -
безсмислено се усилваше, все по-настоятелен, по-заглушаващ.

Затиснах ушите си, най-накрая знаех,
че ще останат
неразбираеми; името ти отсъстваше от моя език.

Ако можеш да скърбя като скърбящ гълъб

Повтаря се това, в което вярваме;
лицето ти нито веднъж не поглежда
косо към мен, измъчено или

бодро, но старите думи избликуват
пренаредени от тежестта:
две седмици преди да умреи

в износена болка, след моето обичайно
небрежно
разписване С обич, твоето простичко
тържествено С любов за теб, Франк.

Преведе ТОДОР ПЕЕВ

Понякога се будя и си мисля дали да направя
кафе за нас преди работа,
почти мислейки, че си тук отново, почти виждайки
работното ти яке на стола.

Чудя се дали си спомняш какво
си обещахме, когато постъпи на работа в Ларъли?
Нашият начин да останем заедно.
Обещахме си, че винаги ще има моменти,
когато небето е свършено прозрачно,
и ще си спомняме един за друг по това.
Можеш да си спомняш за мен на бюрото ми
или в денонощните закувални,
дори и никога да не се чуем или да не си пишем.

Трябва да спра тук, Джес.
Просто трябва да спра.

Бил Т. Джоунс

Марк Уондърлик

Грижи се добре за себе си

На дансинга в Рокси гей-кralицата
си вее с ветрило - кротко, но не безцелно.
Тя е азиатска принцеса - изящна перука,
полошваща се като камбани на шинтуистки храм,
рамене, широки като на баща ми. С един мах

на ветрилото си прикрива лицето, толкова
власт, побрана в този едничък жест,
приплъзващ се параван, всичко в черен японски лак
и сопранов слях. Музиката на това място
отеква с плоченето на 2 000

мъжки либидо и горчивото хапче
екстази, топящо се на езика ми е крехката
идеална мяра на светия дух,
тръпката пълзи по гръбнака ми тъкло,
сам себе си убеждавал, както винаги съм искал.

1992 е. Няма те още, за да се обръщам
към теб, има само прост императив. Дай
ми още. Дай. То е видение, не се съмнявам,
на онова, което би предложил раят - море
от мъже, целите мускули, бели шорти и перли,

поли, твърде къси за католически девойки
или буен шотландски танц. Не се мъчи да говориш
още. Съблякох и увесих ризата си
на вратата. Имам нужда от пиетие, светлина, някъде
на по-хладно само за минутка да разпусна.

Няма друго подобно място като непоносимата лента
на магистралата, разделяща Средния Запад на две
неравни части, бледо слънце, блицукащо като огънче
на последна цигара. Прерията е това,
което ме плаши, разлята във всички посоки,

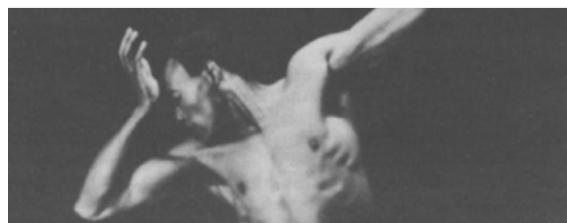
равна като А-тата и О-тата на обитателите ѝ.
Напуснах уютните стаи в Уискънсин
и снежните полета, бели и празни като легло,
в което ми се ще да не съм спал никога. Зиме
се взирах през заскреженото стъкло на автобуса

в леденото клише на онова, което светът ни предлага -
луната - чаши евтина романтика - и красота, която,
държиш ли я твърде дълго до тялото,
ще се стопи. Ако съм имал някакви чувства към теб,
било е просто проявление на възможност,

ускоряване на пулса, когато си представях
едно бъдеще не тук, а другаде, небето
не раззинато, а вгънато навътре. В своята рокля
гей-кralицата е цяла блясък и свършена грация,
самата изкусност, махайки с ветрилото, наранява

задимения въздух, а в клуба аз все още
си представям. Хор от тонколони гори
и пулсира, градове от звук се сричат
върху ни, танцувам, заобиколен от мъже,
движейки всеки мускул, женският глас,

миксиран и изопнат до сблжимна черна нота
от песен, която едва сега си спомням -
една позната равна шир, една безкрайна гледка
и ритъм, венчан с думи
за това, което цял ден да изгубим.

От една свободна къща

Не е лесно да искаш нещо, което, знаеш, ще нарани друг,
и все пак сърцето упорства, нали, с тълните си тласъци,
втечнено желание.

Морски град. Чайките, тези злодейки, напразно врязват
тънкости тела срещу плажа, изплакват от всяко желание,

където преди сезон лежах с жени с деца и кучета, привързани
към дългите ръце на грижата им, мъжете -
свободни и лъскави

от спандекса и плажното масло. Ноември е и книгите вече
струпват
до леглото ми куп хартиени герои, очакващи беглото минаване

на окото, техните непрочетени истории, присъстващи
през нощта,
докато превръзката ѝ падне пред изчервената зора, а аз съм

затворен в скобите на опустяла бяла къща, поотслабнал,
ръцете празни, изстинали като на вярващ, предавам се
на хладния

механизъм на наказанието. Ще застана на кея,
жестикулиращ и студен.
Ще отворя уста към твоята отворена уста.

Преведе от английски
БИЛЯНА КУРТАШЕВА

15